

Σὺ, εἶχες Δεληγιάννας καὶ Κολοκοτρωναίους!
 ἡμεῖς, τὸν Σομαδάκην, Φαλῆζ, Φονχῆζ, πυγμαίους!
 Σὺ, εἶχες Ὑψηλάντας, Τσαβέλας, Μεταξάδες!
 ἡμεῖς, ἀρχικαπῆλους Σκουλουδοκαλλιγάδες!
 Χριστοὺς, Ἑλλάς μου, εἶχες! ἡμεῖς, γελοῖους, νάνους,
 αἰσχροὺς, παραδοπίστους, σακάτας, λαοπλάνους!

Ἑλλάς, μὲ Κοραήδας καὶ Ῥήγας τοὺς Φεραίους!
 Ῥωμηῆ, μὲ Κρέμους, Κόκκους, Δροτίνας, Παλαμαίους!
 Ἑλλάς, μὲ πατριώτας κ' ἐνδόξους στρατηλάτας!
 Ῥωμηῆ, μὲ τοὺς Σταμούλας, Σιγάλας, Κασιμάτας!
 Ἑλλάς, μὲ Σουλιωτίσσας, μὲ Δέσπων, Μπουμπουλίαν!
 Ῥωμηῆ, μὲ τὴν Ῥοζοῦ σου καὶ τὴν Μουρλατημίαν!
 Ἑλλάς, λαμπρὰ ἐστία τῶν μεγαλουργημάτων!
 Ῥωμαῖκον, ἡ μάνδρα πολλῶν ξεθεωμάτων!
 Ἑλλάς, μὲ ἡμιθέους καὶ μ' Ἕλληνας μεγάλους!
 Ῥωμαῖκον, μὲ βλάκας, δειλοὺς, Θεοσίτας λάλους!...
 Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας οὐδεὶς ὑπάρχει Ἕλληνα!
 Φεῦ! Πάντες συγκροτοῦμεν Ῥωμηῶν πυκνὴν ἀγέλην!

Ἐνῷ πατέρας, ὄντως ἐνδόξους, ἀριθμοῦμεν,
 μωρῶς μ' αὐτῶν τὰ ἔργα ἡμεῖς μεγαλαυχοῦμεν,
 μὴ βλέποντες συνάμα τὴν ἀθλιότητά μας,
 τὸν ἄδοξόν μας βίον καὶ τὴν σμικρότητά μας.
 Νομίζομεν πῶς ζῶμεν εἰς χρόνους περασμένους,
 κ' οὐχὶ 'ς τοὺς ἐνεστῶτας, 'ς αὐτοὺς τοὺς πομπιζομένους!
 κ' ἐνῷ περιπατοῦμεν καὶ ζῶμεν, ὡς τὰ κτήνη,
 φρονοῦμεν ἐν τοσούτῳ πῶς εἴμεθα **Ἐκεῖνοι**!
 Φεῦ! πᾶσχομεν μεγάλην, ἀνίατον μανίαν,
 ποῦ τὴν ἀποκαλοῦσι:— Ῥωμηοπατραγαθίαν!—
 Μᾶς ἔβλαψες, ἀρχαῖον τοῦ ἔθνους μεγαλεῖον,
 κατέστησες τὸν Τόπον εὐρὺ φρενοκομεῖον!

Κ' ἐγὼ καλῶς εἰξεύρω ποιοὺς εἶχομεν πατέρας!

πλὴν ἤδη διακρίνω παντοῦ σκουληκαντέρας.
 Ἐκεῖνοι 'ς τοὺς πολέμους κτυποῦνται καὶ κτυποῦσι,
 καὶ μέχρι τοῦ αἵθέρος τὸ ἔθνος ἀνυψοῦσι·
 ἐνῷ ἡμεῖς ποθοῦμεν νὰ φτιάτῳμεν πατρίδα,
 χωρὶς τοῦ αἵματός μας νὰ στάξῃ μιὰ ράνίδα.
 Ἐκεῖνοι, αἶγλη, δόξα, τιμὴ, ἀθανασία!
 ἡμεῖς, μαυρίλα, αἰσχος, ἀπάτη, ἐπαιτεία!
 Ἐκεῖνοι, πάντες ἦσαν ἀρχάγγελοι μὲ σῶμα!
 ἡμεῖς, παρακεντέδες, νεκροὶ, σαπίλα, βρῶμα!
 Θεοὶ ἐκεῖνοι ἦσαν, κ' ἐλάμπανε ὡς ἄστρα!
 ἡμεῖς; — Ἐκ κουραδίων τοῦ κόσμου ὄλου κάστρα!

Ὡ χρόνοι περασμένοι, ναοὶ τῆς Ὑψηλίου!
 ὦ θάλασσα! ὦ κάμποι! ὦ βράχοι τοῦ Σουλίου!
 ποῦ τῶν γιγαντομάχων τὴν δόξαν μαρτυρᾶτε,
 ἡμᾶς, ἀθλίους, νόθους, ἐλεεινολογᾶτε.
 Μὲ καρτεροψυχίαν, μὲ ὄπλα τιμημένα,
 ἐδοξάσες τὸν κόσμον, σεπτὸν Εἰκοσιένα.
 Ἐξέπληξαν τὰ ἔθνη τὰ τόσα τρόπαιά σου,
 κ' ἐνόσφ' ἔζη ὁ κόσμος θὰ λάμπῃ τ' ὄνομά σου.
 Σὺ δὲ παρὼν, ἀχρεῖον, κτηνῶδες, σικχαμένον,
 θὰ σβύσῃς μετ' ὀλίγον καταμουντσουρωμένον·
 κ' ἂν τῶρα κατ' ἀνάγκην 'ς τὸ στόμα μου σὲ πιάνω,
 αἰσθάνομαι γουργούραν, χωρὶς νὰ θέλω κλάνω!

γ'.

**Καὶ μίαν παρωδίαν,
 σπουδαία καὶ ἀστεία.**

Εἰς τῆς Κούτρας τὴν ἐνδοξὴν ῥάχην
 πλανωμέν' ἡ Δειλία μονάχην,
 μελετᾷ τὰ λαμπρὰ παλληκάρια,
 ποῦ εἰς μίαν καὶ μόνην αὐγὴν
 ἐκοπρίσανε τόσα χορτάρια,
 ποῦ ὑπῆρχον 'ς ἐκείνην τὴν γῆν!...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

δ'.

**Τοῦ Κόντου γράμμα νέον,
Ἑλληνικὸν ἀρχαῖον:**

— « Ἐς ὕψη ὑπερνέφελα ἄει σὸν νόον αἶρων,
ὦ **Μῶμε ἀξιόγαστε**, ἐμὲ, τὸν σὸν ἑταῖρον,
ἀσύντακτον κατέδειξας, κ' ἐς γέλωτα παρέςχης
τοῖς ἀντιπάλοις τοῖς ἐμοῖς. Οὐ γὰρ τὸν νοῦν προσέσχης.
Ἐν γράμματι, ὃ εἴληφας, τανῦν διαγραπτέον
τὸ : « ἀξιοῦντες », καθῶρον ἀντὶ αὐτοῦ θετέον:
« τοὺς ἀξιοῦντας » γὰρ ὁρθῶς Ἑλληνιστὶ συγγράφειν,
« περίσσευμα » μὲν οὐ, ἀλλὰ : περίττωμα δεῖ γράφειν... »
Τὰ ῥήματα τ' ἀπρόσωπα, ὦ ἄνδρες Ἑλλαδίται,
ὑποκειμένου μὲν ἄει ἀπαρεμμάτου δεῖται,
τὸ δ' ὑποκείμενον αὐτοῦ χρεὼν ἔστι τιθέναι
ἐν πτώσει αἰτιατικῇ = « χρη Κρέμῳ τεθνηχέναι »,
« Καζάζην δεῖ ὀρθολογεῖν » ... Ἀνάλυσιν δὲ πλείω
τοῦ θέματος ποιήσομαι ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ
ἐς μαθητῶν ἐπήκοον, ἀλλ' ἐν καιρῷ εὐθέτω.
Καὶ ἄλλα παραδείγματα ὃ θέλων ἀκουέτω :
— « Οὐ δεῖ Φθειρόλαον αἰσχροῦς τὸν μύστακα μελαίνειν,
οὐδὲ Καζάζην κυνηδὸν ποτὶ Ἐκεῖνον σαίνειν. —
— « Ρούφους ὀμαίμονας οὐ δεῖ ἀνέδην Τρικουπίζειν,
ἀλλ' οὐτ' Αὐτὸν λιθοβολεῖν, χλευάζειν καὶ κοπρίζειν. —
— « Οὐ νῦν ἀνάγκη πάρεστι ξυρῶ Σεμτέλιον χρῆσθαι,
οὐδὲ Σουρῆν κατάχρησιν Σεμτέλιον ποιῆσθαι,
οὐδὲ τὴν σπάνιν πώγωνος δριμύτατα σαρκάζειν. —
— « Οὐ δεῖ περὶ πολιτικά Παπαλουκᾶν τυρβάζειν.
Μῶμος γὰρ δύναται Πατρεῖς ῥαδίως ἐρεθίσαι,
καὐτὸν ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ποινὴν μεγίστην ἵσται. —
Ἐδῶς σου, τὰς ἐχεπευκείς, χθιζὰ ἀπαξάπασας
ἀνέγνω καὶ Φθειρόλαος Σαρδώνιον καγχάσας!...

Δεῖτ' ἐλλεβόρου... Πλὴν ἀλλὰ οὐ ταῦτα τοῦ παρόντος (1)...
Ἐρρωσ', ὦ τὰν ἐρίτιμε,

ὃ σὸς συνήθης

KONTOS. (2)

Σὺν τούτοις τάδε γράφω,
ὥς ἐν ὑπερογράφῳ :

« Νυνὶ κυνέω Νικολόν, τὸν κράτιστον φιλόλογον
καὶ λίαν ἀχρειόλογον. (3)

Χαῖρε, ὦ τὰν!...

ὁ Ἰδιος

(γραμματικὸς αἰδῖος.)

(1). Καθηγητά μου, σιωπᾶς,
τὸν γὰρ μισθόν σου ἀγαπᾶς...
ἰὼ! βαβαί! ἰατατί!...
Σὲ πάει, Κόντε, ῥιπιτί!...

(2). Πάνυ ὁρθῶς ἀλλ' ὁμως
τάδε φρονεῖ ὁ Μῶμος:

— « Μὲ τὰ : νυνί, τὰ : γὰρ, ὦ τὰν, ἑταῖρος καὶ συνήθης,
τοὺς μαθητάς σου, Κόντε μου, κατέστησας εὐήθεις... »

(3). Τοὺς στίχους μου πᾶς **δάσκαλος** τρομάζει νὰ νοήσῃ!...
Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν **Νικολόν** νὰ θέλῃ νὰ φιλήσῃ;...

Τὴν ἔπαθες, ὦ Κόντε μου, μὲ τὸν σατυρισμὸν μου:

— « ἐξέλαθες ὡς **δάσκαλον σοφόν** τὸν Νικολόν μου!...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΠΑΤΡΙΝΑΙ
ΑΘΛΙΑΙ Κ' ΕΛΛΕΙΝΑΙ.

**Εὐχὴ πολλὰ ἔς τοὺς Πατρινοὺς,
ὅπου τοὺς ἔφυγεν ὁ νοῦς.
(1877).**

Οὔτε λόγον θὰ σὰς βάλω, οὔτε ψήρισμα προτείνω,
τὰς εὐχὰς μου μόνον ταύτας, Πατρινοί, σὰς ἀπευθύνω:
— « Ὡς ἐκ θαύματος καὶ ὄχι με παραδες, συμπολιταί,
εἴθ' ἐφέτος ὀπλισμένοι ἀστακοὶ νὰ εὐρεθῇτε.
Μήπως μιὰ θεὰ δὲν 'βγῆκεν ἀπ' τὸν Δία ὀπλισμένη;
Μήπως τώρα τέτοιο θαῦμα δὲν ἔμπορεῖ νὰ ξαναγένη;
Ἀνθρώπος δὲν θὰ ἔμπορῇ τόσον κόσμον ν' ἀρματώσῃ,
δίχως τίποτε καθεὶς σὰς ἀπ' τὴν τέπην του νὰ δώσῃ.
Τί καλὸ! χωρὶς παραδες μονομιᾶς νὰ ὀπλισθῇτε
μὲ σπαθιά καὶ μὲ τουφέκια καὶ ἔς τὴν Πόλιν νὰ ἐμβῇτε!...

Εὐχομαι εἰς ὑπαιθρίους, θορυβώδεις ἐκκλησίας
νὰ γεμίσουν τίγκα τίγκα οἱ ἐξώσται τῆς Πλατείας
ἀπὸ ῥήτορας δατκάλους, δικηγόρους γέρους, νέους,
ἀποστράτους, κομματάρχας, γέροντας καπεταναίους.
Ὁ καθεὶς μὲ τὴν ἀράδαν εἰς τὸ πλῆθος νὰ 'μιλάῃ,
κι' ἀναμμένον εἰς τὰ χέρια τὸ δαυλί του νὰ κρατάῃ,
καὶ μ' αὐτὸ φωτιά ν' ἀνάπτῃ, εἰς Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
ποῦ νὰ μὴ ἔμπορῇ κανένας αὐτοκράτορας νὰ σβύσῃ·
νὰ προτρέπῃ δὲ τὸ πλῆθος τὸν παρὰ νὰ θυσιάσῃ,
ὅπως ὅπλα καὶ κανόνια, καὶ πυρίτιδ' ἀγοράσῃ,
καὶ τὸ πλῆθος νὰ μὴ θέλῃ, κ' ἐν τοσούτῳ νὰ ψηφίσῃ,
ἵνα δεῖξῃ οὕτως ὅτι πάντοτε ἀβδρητιζεῖ...

Εὐχομαι διοικητὴς μας νὰρθῇ ἄνθρωπος λεβέντης,
ποῦ νὰ δέχεται πεσκέσα παρὰ πάντων, ὡς ἀφέντης.

Νὰ φορῇ, ὡς Φαλαγγίτης, φουττανέλλαν, καὶ ἔς τὸ φέσι
τὴν κορώναν μας μὲ ὄλην τὴν εὐλάβειαν νὰ θέσῃ,
καὶ νὰ μὴ τσολοπατᾷ μὲ τῆς ὀμοῦ του ἀρίδαις
μέσ' τὸ Θέατρον, (ὡς γράφουν Πατριναὶ ἐφημερίδες),
ποῦ νὰ μὴ συχνοπερνᾷ ἀπὸ κάμποτα σωκάκια,
ποῦ νὰ εἶνε φυσικόν του νᾶχῃ μαῦρα τὰ μουττάκια·
μερικαὶς νὰ μὴ τοῦ κάνουν κλωτσοκροῖ τὸ καπέλλον,
νὰ μὴν εἶνε μαυρομμάτης καὶ νὰ μὴ τὸν λέν' Ταττέλον!

Εὐχομαι ἔς τὴν Τριανδρίαν εἰς ἐνέργειαν νὰ βάλῃ
τὴν ἐφεύρεσιν τὴν νέαν τοῦ μηχανικοῦ Πασχάλη:
— νὰ ὑπάρχουν, δηλονότι, ἔς ἓνα χάρτινον λιμένα
τὰ καράβια τῶν Πατρῶν καὶ τῶν Ξένων ἀραγμένα! —
Μέσ' τὸ σχέδιον γαλήνῃ, πλὴν ἀπέξω τρικυμία
κι' ἀναπόφευκτος τῶν πλοίων καὶ ναυτῶν πανωλεθρία...
Ὅλους σὰς, θαλασσινοὶ μου, τί χρυστὴ προσμένει τύχη,
ἂν τὸ σχέδιον ἐκεῖνο ἔς τὴν ἐφαρμογὴν 'πιτύχῃ!
Νὰ σὰς, ζήσῃ τοῦ λιμένος τῶν Πατρῶν ἡ συμμορία:
— ὁ νομάρχης σὰς, τούτέστι, κ' ἡ γνωστὴ σὰς Τριανδρία!...

Εὐχομαι τὸν δήμαρχόν σας ὅλοι νὰ τὸν ἀγαπᾶτε,
ποῦ μ' ἀπάθειαν σὰς βλέπει τοὺς φανούς τοῦ Γκάζ νὰ σπᾶτε,
ποῦ ἐστόλισε τὰς Πάτρας μὲ πολλὰ οὐροδοχεῖα,
μόλις εἶδεν ὅτι πάντες πάσχετε πολυουρία...
Ἀληθεύει ὅτι οὗτος παρημέλητε τοὺς δρόμους,
καὶ ἡ λάσπη σὰς λερώνει καὶ τῆς πλάταις καὶ τοὺς ὤμους,

(Ἡ σάτυρ' αὕτη ἀκολουθεῖ,
καὶ θὰ σὰς εἴπω ποῦ θὰ σταθῇ).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Θεάτρου εἰδοποίησι
μὲ μιὰ σταλίτσα ποίησι.

« Ἡ κυρὰ Βελότη Σάρα,
πῶχει ἄνοστη φωνάρα,
καὶ κοντὰ 'σὲ πράγματ' ἄλλα
κ' ἡμισφαίρια μεγάλα,
'ς τὴ σκηνή, 'σὰν παλληκάρι,
μὲ τενόρου θᾶδγῃ ροῦχα,
καὶ θὰ σκούζη μὲ καμάρι:
— « τῶν ἀνδρῶν τενόρων γιοῦχα...
Πρόσεχε λοιπὸν, Φατσιόλη,
ποῦ σὲ ἀγαπᾶνε ὅλοι,
μήπως ἀπ' τὸν ἄνδρα — Σάρα
πάθης ἐξαφνὴ λαχτάρα...
Τοῦ Θεάτρου 'Αδδερῖται,
παλαμάκια νὰ βαρῆτε,
κ' ἐκθαμβοὶ νὰ ἐρωτᾶτε,
δίχως ὅμως νὰ γελᾶτε:
— « Ἐ, μπρὲ Σάρα καὶ Ρεθέκκα,
ἄνδρας εἶται ἢ γυναῖκα;...
Τὴν ἀλήθειαν ὅπως 'δροῦμε,
νὰ σὲ ψάξωμε νὰ 'δοῦμε;... ».

Ταῦτα ἔγραψεν ἐν βίᾳ ἡ « Ὀμάς τῶν Φιλομούσων »
(ἐκ πολλῶν ἐρμαφροδίτων, ξετσιπώτων καὶ ἀμούτων.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΣΥΛΛΟΓὴ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α152.Φ11.0003